

INTERVIEW Jos van der Weerd (91) heeft haar smaak nog steeds niet terug

Buik vol van gebakken scharretjes

Eerste paasdag 2020. Jos van der Weerd kreeg de uitslag van haar coronatest binnen: positief. Covid-19, bovenop een waslijst aan 'onderliggend lijden'. Maar de 91-jarige bewoonster van woonzorgcentrum De Raatstede in Heerhugowaard vocht zich er doorheen en een jaar later is ze er nog steeds.

Marjolein Efring
m.effring@medialhuis.nl

Heerhugowaard ■ „De gebakken scharretjes komen me onderhand wel de neus uit.” Want haar smaak, die heeft ze een jaar later nog steeds niet terug. „Vis en eieren, dat gaat nog, maar aardappelen, groenten, vlees; ik lust het niet meer.”

Ze wijst op het paasmenu van dit jaar dat nog op tafel ligt. Aspergesoep en andere lekkernijen. Niet voor haar. „Ja, rabarber, dat gaat nog, dus die heb ik wel besteld. Daar was ik wel verdrietig om; voorheen ging ik met Pasen altijd gezellig brunchen, maar daar is voor mij nu geen lol meer aan. Ik ben altijd een goede eter geweest, luste ook heel veel. Destijds zat ik hier zelfs in de kookclub, zo leuk was dat. Maar nu niet meer.”

Gerookte zalm

Haar eten beperkt zich nu tot een eitje in de ochtend en vis als avondeten. „Zullen we een lekker visje voor u bakken”, vragen ze dan vanuit de keuken. Heel lief hoor, maar die vis ben ik inmiddels wel een beetje zat. 's Avonds tijdens het tv-kijken een paar blokjes kaas en leverworst als snack, dat vind ik gelukkig nog steeds lekker. En gerookte zalm, dat lust ik ineens, vond ik vroeger helemaal niks. Ik gooi overall ook veel te veel zout op, dan smaakt het nog een beetje.”

De tijd dat ze van haar stoel naar haar bed verhuist, omdat het zitten te vermoeiend wordt, is 'sinds corona' naar voren geschoven; van zeven uur 's avonds naar half zes. „Maar ik weet niet of die ergere vermoeidheid nou door de corona komt, of door een van mijn andere

kwalen.” Ze somt op: „COPD, hartfalen, fibromyalgie. Daar kon corona nog wel bij. En ik ben inmiddels gevaccineerd, nou, daar werd ik natuurlijk prompt ziek van”, voegt ze lachend toe. „Gelukkig maar een dag of twee.”

Positief

Zo, genoeg geklaagd, lijkt ze te zeggen door het gesprek een andere kant op te sturen. Want ze is positief ingesteld en dat heeft haar er doorheen gesleept, dat weet ze zeker. Hoe ze zo positief komt? „Dat is mijn aard, en ik ben ook echt niet zielig, hoor. Als ik hoor van een van de medewerkers hier die corona heeft gehad en nu na het werken meteen naar bed gaat, omdat ze het anders niet volhoudt. Zo'n jong iemand en dan nog steeds zo moe zijn. Dat is toch veel erger?”

Al vertellend, komt regelmatig haar Amsterdamse humor boven. Na haar eerste jaren in het Overijsselse Kampen woonde ze veertig jaar in de hoofdstad. Daarna nog eens veertig jaar in Heerhugowaard. „Maar die Amsterdamse humor is gebleven”, beaamt ze.

Soldaatje

Precies in de periode dat ze zo ziek was, kreeg De Raatstede hulp van Defensie. „Toen had ik 'mijn eigen soldaatje', Randy. Ik was hartstikke beroerd, maar ik zei desondanks dat hij als hij hier binnen kwam, wel moest salueren. En dat deed-ie dan nog ook”, zegt ze met een ondeugend lachje. „Via een van de verzorgsters hier heb ik nog contact met Randy en hij is ook nog een keer teruggeweest. Zijn vrouw is in verwachting, leuk hé!”

Ze is heel bij dat het hele huis nu coronavrij is. „Want dat was toch wel eng hoor, we deden zo ons best

CORONADOSSIER 1 jaar later

Opgegeven

De huisarts had haar vorig jaar al opgegeven, maar: 'Ik ben een eigenwijs mens.' Jos van der Weerd (91) is er nog. En haar humor ook. Ze is alleen haar smaak kwijt.

om afstand te houden, maar kwamen blijkbaar toch te dichtbij. En ik werd wel beter, maar een goede kennis, met wie ik altijd samen ontbeet, is er op het laatst toch nog aan overleden. Dus het is zo fijn dat het nu weg is, zorgen dat het zo blijft!”

Vals

En als het aan haar ligt, blijft zij ook nog wel even. Wat ze graag nog eens zou willen doen? „Ik ben hiervandaan een keer naar Nederland Zingt in de Jaarbeurs in Utrecht geweest, dat was wel heel erg leuk. Met zo veel mensen samen zingen, dat was echt prachtig. En het valt niet op als je vals zingt, ik kan namelijk helemaal niet zingen”, zegt ze lachend. „Maar nu met corona kan dat natuurlijk niet doorgaan en ik weet ook niet of ik zoiets nog vol zou houden.”

Tablet

Ze doet nog wel geheugengym, samen met andere bewoners van het zorgcentrum. „Dan heb ik het altijd het snelst af, dat komt denk door alle woordspelletjes die ik op mijn tablet speel. Boven de negentig mag je de hele dag op je tablet zitten hè”, voegt ze er met een knipoog aan toe. „Mijn tablet en mijn afstandsbediening, dat zijn mijn beste vrienden nu. En het leukst vind ik het als ik een tv-spelletje kijk waarin de deelnemers iets niet weten en ik wel.”

Want ze is en blijft positief. „Kom je volgend jaar weer langs? Tot volgend jaar, afgesproken!”

„Vis en eieren, dat gaat nog, maar aardappelen, groenten, vlees; ik lust het niet meer

„Mijn tablet en mijn afstandsbediening, dat zijn mijn beste vrienden nu

„Ja hoor, ik ben er nog!”, riep de 91-jarige coronapatiënte

Uit de krant van een jaar geleden.

Jos van der Weerd: „Boven de negentig mag je de hele dag op je tablet zitten hè.”
FOTO ERNA FAUST